

hvis han havde villet, og være gaaet over i Gendarmerikorpset, men det ønskede han ikke. Ordføreren sluttede med paa Udvalgets Vegne at henstille — efter atter at have hævdet, at vedkommende intet Krav havde paa Statskassen, og Staten ingen Forpligtelser overfor ham —, om han kunde faa en lille Understøttelse, maaske i Form af en Rejsegodtgørelse, altsaa, at der blev taget Hensyn til, at han havde foretaget den dyre Rejse tilbage med sin Familie inden Udløbet af de 6 Aar, han havde ventet at blive der. Finansministeren udtalte, at ifølge Kundgørelse for Hæren af 14. Januar 1904, hvorefter Pladsen blev opslaaet, havde man udtrykkelig forbeholdt sig Ret til at opsigte den Kommandersergent, man havde Brug for, før Udløbet af de 6 Aar, i hvilke Tjenesten ellers varer, fordi man den Gang laa i Forhandling om en Omordning af den vestindiske Hærsstyrke. Da nu denne Omordning var sket, tilbød man ham Tjeneste i Gendarmerikorpset med en aarlig Løn af 3,250 Frcs. plus frit Kvarter plus 450 Frcs. til Hjemrejse. Det ønskede han ikke og rejste saa, som sagt, hjem med sin Familie.

Om udvist Chikaneri overfor ham foreligger der intet for Udvalget, og derom er der intet oplyst. Som den højtærede Minister udtalte, kom Sagen til at staa paa, om der — idet man erkendte, at paa anden Vis havde man ikke nogen Forpligtelse — kunde blive Tale om en Paaskønnelse til ham for hans Virksomhed i Skyttesagens Tjeneste. Som allerede omtalt, foreligger der nu en af Indenrigsministeriet indhentet Erklæring af 26. Oktober i Fjor, der siger, at man ikke i det om Andragerens Virksomhed oplyste har fundet tilstrækkelig Anledning til at imødekomme Andragendet. Efter Finansudvalgets Henstilling i Fjor var hans Stilling til Skyttesagen det eneste, der muligvis kunde gøre ham berettiget til eller kunde forsvare, at han fik en eller anden Paaskønnelse. Om der har været Tale om nogen Sum og om dennes Størrelse ved Finansudvalget ikke noget. Men efter at der nu er kommet en Erklæring fra Indenrigsministeriet til Finansministeriet om, at det ikke søger nogen Bevilling til ham, og da der ikke har foreligget Finansudvalget nye Oplysninger siden i Fjor, finder Udvalget ikke Anledning til at forandre sin Stilling til dette Andragende.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Jeg vil bringe den højtærede Minister en Tak, fordi han vil modtage An-

dragendet fra Toldassistent Hansens Enke i Fredericia, og jeg vil lægge et godt Ord ind for, at hun kan faa den størst mulige Understøttelse. Det er sagt, at man her, som ved andre Lejligheder bør frygte for, Konsekvenserne. Men hvorfor skulle Konsekvenser altid fremdrages overfor Folk, der ere daarligt stillede. Jeg anbefalede en Gang en Ledvogter, der havde haft et Billetsalgssted, til lidt Pension af denne honorarlønnede Plads; men der blev straks sagt: Konsekvenserne! Forleden Dag havde vi en General, der fik 6,000 Kr. i Pension, medens Ledvogterens Pension kun var 500 Kr., men alligevel fik Generalen Pension af sin honorarlønnede Stilling.

Her kommer nu en Enke. Hendes Mand var som Toldassistent ikke endnu pensionsberettiget, men han havde faaet et Løfte om Pension. Men inden han blev pensionsberettiget, blev han beordret til at forrette Tjeneste i Sukkerfabrikkernes stærkt ophedede Rum, hvad han ikke kunde taale. Han døde derfor under Udførelsen af sin Tjeneste. Men hans Enke fik ingen som helst Understøttelse. Hun faar 156 Kr. af Staten. Hun har nu i de sidste 15 Aar været syg. Kort efter Mandens Død arvede hun 4,000 Kr., men dem har hun nu brugt, og hvis det ikke lykkes at skaffe hende en Understøttelse udover de 156 Kr., bliver hun nødt til at ty til Fattigvæsenet. Hvis man fra Ministeriets Side stadig holdt paa disse Konsekvenser og kunde erklære: vi have vore Anordninger, Pensionslove og Vedtægter, og dem holde vi uvægerligt, skulde jeg ikke sige noget dertil, saa maatte vi tage Følgerne. Men naar vi Gang paa Gang, naar det drejer sig om en Direktør i Krigsministeriet, en General, der har en honorarlønnet Stilling, en Enke efter en Oberst, kunne fravige Reglerne, vil jeg henstille, at vi ogsaa faa et Systemskifte paa dette Omraade, saa at vi kunne fravige Reglerne, naar det gaar nedad. Jeg vil derfor henstille til Finansministeren, at vi her for en Gangs Skyld lade Vedtægter og Regler sove.

Denne Enke har nu ligget i Sengen i 15 Aar. Maaske har hun — det er der ingen, der ved — ikke saa langt tilbage, i alt Fald er hun uehvelbredelig, hun har været underkastet to Operationer. Det forekommer mig derfor, at vi burde give hende en saadan Understøttelse, at hun ikke foruden af sin Sygdom skal være plaget af store økonomiske Bekymringer. Jeg takker, som sagt, fordi den højtærede Finansminister har villet modtage Andragendet, og jeg henstiller indtrængende at lade